

Bestemmelsen ønskedes affattet paa denne Maade, og naar man ansaa det for en Imødekommen overfor de paagældende Personer, var der ingen Grund for Finansministeriet til ikke at gaa ind derpaa.

Men alligevel er der rejst Indsigelse mod Bestemmelsen, som den nu foreligger. Jeg maa derom sige, at det er en ganske nødvendig Kontrol, der herved søges tilvejebragt. Det er blevet sagt, at Bestemmelsen kunde give Anledning til Indiskretioner og til en nysgerrig Undersøgelse af den private Virksomhed paa dette Omraade. Nu skal jeg for det første henvise til, at der i Lovforslaget er indsat en Bestemmelse om de paagældende Tjenestemænds Diskretionspligt. I og for sig vilde jeg ikke anse en saadan Bestemmelse for nødvendig, idet jeg antager, at Straffelovens Bestemmelser i saa Henseende ogsaa vilde ramme disse Tjenestemænd. Men det kan jo ikke skade noget, at der findes en særlig Bestemmelse for dem. Men dernæst er det virkelig efter min Mening ret naivt at tro, at Tilsynsmyndighederne skulde have en saadan indiskret Interesse i at undersøge disse Blankethæfter, de Opgørelser, der foreligger, og de Forretninger, der har fundet Sted. I Bilagene til Folketingsudvalgets Betænkning oplyses det fra Finansministeriet, at der vel vil være 100 Personer eller Institutioner her i København, som driver denne Art Forretning, og at disse vil bruge hver 100 Blankethæfter om Aaret. Det bliver ialt 10,000 Blankethæfter, og da der i hvert Blankethæfte vel vil være 100 Opgørelser, vil det dreje sig om 1 Million Opgørelser i alt. Nu kan der for det første ikke fra Ministeriets Side være Tale om at undersøge hver enkelt Opgørelse. Man vil dernæst forstaa, at naar der foreligger en saa uhyre Mængde Opgørelser over stedfundne Forretninger, vil Tilsynsmændene og Embedsmændene neppe være synderligt interesserede i den enkelte Opgørelse. Men endelig er det naturligvis ogsaa Meningen at udføre de Tilsynsregler, der findes i Lovforslaget, med Varsomhed og prøvende sig frem. Der er ikke nogen som helst Rimelighed i at mene, at Finansministeriet vil slippe en Flok Tilsynsmænd løs paa de paagældende Personer og Institutioner som en Flok Hunde paa en Hare. Meningen er naturligvis den, at dette Tilsyn skal foregaa i rimelige og forsvarlige Former. Men man har jo ikke disse Bestemmelser for de lovtro Borgeres Skyld. Intet kunde være mig fjernere end at udkaste en Beskyldning mod de store Banker og store

Vekselererfirmaer for, at de forsætlig vil bestride Staten for en den tilkommende Indtægt. Men dels maa jeg sige, at ogsaa Kontrollen skal berøre den ufrivillige Fejltagelse, der jo kan forekomme — den Art Kontrol har vi med Hensyn til alle Afgiftslove og Skattelove —, og dels findes der jo dog ogsaa sorte Faar, og det er dem, man altid ved Straffebestemmelser tænker paa; dem vil man være advarende og truende overfor. Og der er det klart, at skønt Afgiften i og for sig er lille, og man jo egentlig heller ikke har hørt fra de paagældende Personer nogen Klage over Afgiften, hverken saaledes som den er blevet foreslaaet, eller som den nu er blevet forøget i Folketinget, saa kan der dog være nogen Interesse i at undgaa en saadan Afgift. Derfor er der ogsaa den Bestemmelse i Loven, at alle Opgørelserne skal kunne kontrolleres, baade de ifølge Loven stempelfrie og de stempelpligtige, for at der ikke der skal komme denne Fristelse til ikke at sætte Stempel paa de stempelpligtige Opgørelser. Og noget kan det jo betyde. Jeg sætter, at en Mand spekulerer paa Københavns Børs og selv med en mindre Indsats omsætter et meget betydeligt Beløb hver Maaned. Man kan meget vel tænke sig, at en Mand kan omsætte 10 Mill. Kr. paa Børsen ved Køb af Aktier flere Gange og i Virkeligheden omsætte dette Beløb; saa er det dog altid 20,000 Kr., som skal betales i Afgift til Staten af disse 10 Mill. Kr. Og det er ikke fuldkommen utænkeligt, at baade den lidet tiltalende Kommissionær, han bruger, og den ikke sympatiske Spekulant, der spekulerer, vil søge at undgaa en Afgift til Staten af 20,000 Kr. Derfor maa jeg hævde, at det Tilsyn, som her kræves, ingenlunde er noget, som fra Finansministeriets Side er tænkt som et Damoklessværd, der hænger over enhver, der handler med saadanne Værdipapirer, driver denne Aktieforretning, men at det paa den anden Side er ganske nødvendigt, at man sikrer sig mod Svig og ogsaa mod Fejltagelser. Men denne Bestemmelse er blevet meget angrebet, og derfor dvæler jeg ved den, idet jeg dog gør opmærksom paa, at lignende Bestemmelser findes i den svenske Lov, som har været Mønster for den danske, og at man der jo ikke har klaget over, at nogen Uret sker.

Den anden Bestemmelse, som findes, og som har været Genstand for megen Omtale, vedrører kun middelbart denne Lov. Det er Bestemmelsen i den nuværende § 24, oprindeligt § 23, hvorefter